

— Преди единъ часъ въ долна махала край рѣката Бекиръ пехливанъ съ нѣколко друга нападнали кумъ Найдена и го съсѣкли, — изговори тате и едри сълзи порони...

— Какъ! Що думашъ? — изохка мама.

— Какъ, какъ! Истина ли? — проплака баба.

— Истина, истина! — отвърна тате и стана, та се извърна, за да прикрие вълненията си.

— Кумата и децата имъ още не знаятъ, — допълни той.

— Олелеее...! — издълбоко въздъхна мама и погледа ѝ се унесе далече нѣкжде.

— Клета кума, що имала глава да ѝ пати! Ами сега! — издума баба.

— Отмъсти си най после това куче Бекиръ пехливанъ, за дето го надви и посрами кумъ Найденъ, когато Исмаилъ бей женеше сина си. Тогава Бекиръ искаше живъ да го изгори заедно съ децата, но не успѣ...

Тате се отправи по стълбата надолу къмъ портата. На работа отиде пакъ. Мама слѣзе подиръ него да го изпрати. Предъ нейното съзнание бързо се смѣняваха картинитѣ на страшната действителностъ. Ни една не се задържаше. Сливаха се една въ друга въ неизразима бъркотия. Когато се отдѣли тате, мама го изгледа съ единъ ненаситенъ милъ погледъ. Следъ една минута кривна той по една тѣсна уличка и се изгуби отъ очитѣ ѝ.

Ще го види ли тя отново? Нѣма ли и съ него да се случи нѣщо? Тъкмо така е изпращала кумата кумъ Найдена тая заранъ, когато е отивалъ на работа. Надѣвала се е, че пакъ ще го дочака следъ нѣколко часа. А ето него го нѣма вече. Той никога нѣма да се върне, никога нѣма да зарадва ни кумата, ни децата си, никога, никога! Той бѣше младъ, строенъ, силенъ мъжъ. Днесъ утре вече нѣма да го има. Ще ходи нещастната кума надъ неговия безвременъ гробъ да плаче, да припѣва, да му приказва, да си излива болкитѣ, да търси отъ него утеха, а той все ще мълчи като сърдитъ, не ще и дума да ѝ отвърне. И мисли си мама, нима не може това да се случи и съ тате! Наистина